

SINH VIÊN VIẾT VỀ KÍ TÚC XÁ

Cuộc sống đem lại cho mỗi cá nhân con người chúng ta những trải nghiệm khác nhau. Vô vàn những cảm xúc. Cùng một ngôi nhà chung là trái đất cùng một bầu không khí trong lành nhưng lại ở những chỗ khác nhau trên trái đất tròn này. Tôi một cô sinh viên năm 3 da ngâm dáng người thấp bé và hơi tròn trĩnh. Cảm giác tự ti vẫn luôn ở trong tôi. Nó bao vây lấy tôi từng ngày. Cuộc sống chỉ có ở nhà và đến trường. Nó cứ lặp đi lặp lại khiến tôi cảm thấy chán cuộc sống này. Từ nhà đến trường mất khoảng 30 phút xe buýt cho 20 cây số, thức dậy từ năm giờ sáng và về nhà sau khi tan học ở trường. Đây là khoảng thời gian đầu năm nhất của tôi ở mảnh đất Sài Gòn nhộn nhịp này. Cảm giác cô đơn khi những đứa bạn chúng nó đều ở xa mình, mỗi lần họp lớp mình đều không đi được. Không hình dung được cái Sài Gòn này nó như thế nào. Quận một lộng lẫy xa hoa ra sao mà chỉ hình dung được ngôi trường này sao mà lớn thế, mọi người ở đây năng động quá. Còn mình một cô bé nhà quê chẳng biết gì cả.

Có những cơ hội chỉ đến với mình một lần để rồi không kịp bắt lấy thì nó sẽ vụt mất.” Còn chỗ ở kí túc xá em có muốn ở không ?” .Đó là câu nói mà chị đăng kí viên nói với tôi ngày đầu làm hồ sơ nhập học ở trường. Tôi đã cười và lắc đầu thay vì nói lời từ chối. Ở trọ đến hết năm nhất đến đầu năm hai thì kí túc xá cơ sở hai ở quận chín khánh thành. Hơi xa trường nhưng tôi vẫn quyết định đăng kí ở kí túc xá vì muốn bản thân mình được hòa nhập với mọi người xung quanh hơn. Tôi còn nhớ rõ lắm cái ngày mà tên tôi nằm ở cái danh sách sinh viên được ở kí túc xá. Mừng như muốn nhảy lên rồi hét thật to vậy. Ngay sau kí hợp đồng ở văn phòng kí túc xá D1. Tôi tức tốc chạy về phòng chuyển hết đồ đạc thu dọn sẵn sàng đầu đuôi từ hôm trước chạy qua thằng bạn mượn chiếc xe của nó tổng hết đồ lên đó rồi chuyển ngay sang D2. Đến kí túc xá thì tôi là người đầu tiên vào phòng của mình và được chọn một trong tám cái giường. Cảm giác đầu tiên là kí túc xá lớn quá đến tận chín tầng nhìn mỗi cái mắt luôn ấy chứ. Phòng thì rộng đến cả cái toilet cũng đẹp quá trời. Chọn ngay cho mình một chiếc giường tầng trên cạnh cửa sổ để tiện ngắm cảnh. Phòng tôi đối diện kí túc xá của Giao Thông Vận Tải. Nhưng các bạn ấy chưa được ở buồn lắm.

Cuộc sống mới ở đây đang rất thú vị. Những thứ mới mẻ đang chờ đón tôi từng ngày. Rồi phòng tôi cũng đầy đủ thành viên. Từ trưởng phòng ít nói được mệnh danh là vú nuôi của phòng tui đến bạn buoir nói không biết mệt là gì, ấn tượng là bé Thư mập. Được mệnh danh là đại bàng chúa và cá voi mắc cạn của 112. Có thể nói là K13 mới vào trường mà bá đạo chưa từng thấy luôn. Tôi và Minh heo cộng thêm trưởng phòng nữa bị mập túm tay túm chân kéo ra khỏi phòng riết thôi. Sau đó mập bắt tui tui phải năn nỉ, i ôi rồi mới cho chúng tôi vào. Những kỉ niệm bắt đầu từ đây. Từ ngôi nhà chung mang tên Kí túc xá này.

Kí túc xá mới xây nên mới và đẹp lắm. Nhà giữ xe, căn tin, sân banh và quán tạp hóa chưa có và khang trang như bây giờ. Phòng tôi ở ngay chỗ gửi xe. Xe vào vào thường xuyên ồn ào cũng được mấy bạn nam dò hơi để ý và được đang lên confession mới ghê chứ. Nhớ chú bảo vệ da ngâm ngâm và chiếc X_game của tui. Chú ấy hiền và dễ thương lắm. Chiếc xe yêu quý của tui như chiếc xe công cộng vậy toàn bị mấy chú bảo vệ lấy ra chạy dòng dòng hoài thôi.

Chạy riết mà tới lúc tui chạy là đứt thẳng luôn và ngã ngay tọngã ba tài chính hải quan. Mấy bữa thấy chú Tùng hì hục rửa chiếc Air Blade của chú ấy sẵn tiện cũng đang rảnh tui nhào ra liền. Ké ngay xà bông và nước miễn phí rửa xe mình luôn. Chú la quá trời mà rửa thì vẫn rửa. Nhìn vậy chứ thấy tội chú ấy lắm ngoài đó thì trời lạnh quá trời mà phải ngủ đêm trực coi xe ở ngoài cái nhà bé tí ấy. Đêm còn nhắc mình đóng cửa sổ, thấy mình ngủ trong phòng ấm áp còn chú ấy thì ngủ ngoài đó lạnh quá trời. Có bác bảo vệ hình như cũng lớn tuổi rồi. Tội bác ấy lắm mỗi lần trời mưa sinh viên ở các lầu chạy ra thì đã thấy bác ấy gom đồ vào gần xong cả rồi. Khi nào cũng vậy mười lần như chục thấy mà sinh viên ai cũng kính trọng và thương bác ấy. Nói vậy mà cũng có mấy chú nghiêm khắc lắm. Nhưng biết cũng vì muốn tốt cho sinh viên thôi. Xa nhà mà nhận được những sự quan tâm như thế này cảm thấy mình không bị cô độc giữa thành phố Sài Gòn nhộn nhịp này. Giờ giãc ra vào đều có quy định cả làm việc gì cũng có mấy chú bảo vệ nhắc nhở. Cuộc sống của tui có nề nếp không buông thả như cái năm nhất ngây thơ nữa.

Phòng tám đưa thì tám cái tính cách và vô vàn những thói quen. Sống với nhau chỉ là như những mối xã giao vậy mà chỉ có mấy tuần sau đó đã gắn bó với nhau xem như là một gia đình thứ hai vậy. Đưa nào mà về quê là tự nhiên trong phòng có quá trời đồ ăn. Toàn là những đặc sản cây nhà lá vườn ở dưới quê mang lên cả. Thấy trong lòng vui hẳn với những gì mình đang có. Ăn xong còn tùm ba tùm bảy mở laptop hát karaoke quây tung bùng ở trong phòng la hét um sùm mà bảo vệ không hề hay biết. Mới đầu mọi sự còn lơ đãng không thân quen sao đó bắt đầu thân nhau rồi chúng tui rủ nhau nấu cơm chung. Mấy ngày đầu nấu như một bữa tiệc mini vậy. Cái gì cũng làm hoành tráng quá trời luôn. Như ông bà ta thường hay nói. Đi đêm cũng có ngày gặp ma đó mà. Vào cái ngày gọi là đại tiệc ở phòng tui. Đưa nào cũng rất là bận rộn. Tiếng gõ cửa rầm rầm và hồi thúc. Nhìn ra ngoài mặt đưa nào đưa nấy xanh như tàu lá chuối vậy. Không ai bảo ai cả chúng nó chạy hết vào nhà vệ sinh bỏ mặt 2 đưa tui ở ngoài này. bạn tui chậm chậm ra mở cửa để tui có đủ thời gian gom toàn bộ chiến trường đang dở dang kia vào hết trong nhà vệ sinh. Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng lại vang lên ở cửa nhà vệ sinh. Mới đầu ngang lì không mở cửa với lý do là chúng em đang tắm tập thể. Cô quản lý nhất quyết đứng ngoài chờ chúng tui. Hết cách đành phải lò đầu ra ngoài. Vừa mở cửa thì cô ập vào và lục tung cái nhà vệ sinh lên. Ôi thôi !!! Tui đã giấu rất là kĩ vậy mà. Sự thật bị phanh phui mặt đưa nào đưa nấy giả vờ tội nghiệp quá trời luôn. Thế nhưng đến ba cái nôi. Chúng tui bị ngon lành ba cái biên bản kiểm điểm cá nhân và một cái bản kiểm điểm tập thể. Ấy thế mà sau khi cô đi xong thì mọi thứ đâu vào đấy. Tiếc rỏ cái mớ thức ăn đấy. Chúng tui liêu mạng đi nấu tiếp. Mặt đưa nào đưa nấy như cái bánh bao chịu vậy. Ba ngày sau nộp bản kiểm điểm cô bắt chúng tui giao nộp nôi cho kí túc xá. Thế mà phòng lí lắm, kì kèo mại thì chúng tui chỉ nộp có hai cái để lại một cái. Đợt đó làm cho chúng tui một phen hú vía. Vì nấu cơm nên chúng tui phải lao động công ích cả buổi tối. Dọn dẹp phòng tự học cho thật là sạch. Lâu lâu ngồi kể lại đưa nào đưa nấy lăn ra cười không chịu nổi. Mãi lâu đến sau này chúng tui chẳng dám nấu nướng gì cả. Toàn ăn cơm tiệm với mì gói thôi. Mặt đưa nào cũng như cái mền hết cả. Những em mụn dễ thương cũng không mời mà tới. Cuộc sống tập thể

cũng thú vị ở cái chỗ hầu như tháng nào cũng có sinh nhật. Cúng tôi tổ chức sinh nhật của mỗi đứa theo những kiểu khác nhau để lại niềm vui ngày sinh nhật cho từng đứa là khác nhau. Sinh nhật chúng tôi kéo nhau ra hết đằng sau lí túc xá hát hò tung bùng. Giỡn quá trốn đến mức mà thấy cái đầu dẫn nước đi tưới cây của mấy bác bảo vệ chúng tôi lôi nó ra mở vòi nước xịt nhau ướt hết cả người. Ấy thế mà sau khi đứa nào cũng ướt vào trong phòng rồi còn xịt nước ướt hết cả phòng. Quay không chịu nổi. Chúng tôi hay đùa với nhau góp tiền lại mua một căn hộ ở chung cư C5. Đề phòng trường hợp tám đứa bị đuổi ra ngoài ở. Vui thì có vui nhưng cũng sẽ có những lúc cãi nhau giận nhau. Cuộc sống tập thể mà. Chuyện dọn phòng đến thói quen của từng cá nhân đôi khi cũng làm phòng tôi nóng bức. Chỉ cần có một xích mích nhỏ thôi hai đứa nào đó trong phòng không nhìn mặt nhau thì đã thấy khó chịu lắm rồi. Nhưng chỉ sau vài ba ngày thì chúng nó lại giỡn rồi nói chuyện như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Chúng nó nói chuyện huyên náo tới tận mười hai giờ khuya mà vẫn chưa chịu tắt đèn đi ngủ. Không thể gọi là bạn bè mà chúng tôi sống như những người anh em vậy. Nhìn vậy chứ thương nhau lắm. Thấy đứa nào đi về khuya quá thì chúng nó gọi. Chỉ nhớ cái lần mà tôi uống hơi quá chén. Mà nói chung là nhậu đó mà. Lý do thì có thể nói là thất tình cũng được. Cái thân thì bị viêm dạ dày. Vậy mà không lượng sức mình. Tối hôm đó tôi quay tung bùng cả cái kí túc xá này luôn. Ói rồi khóc sau đó chuyện gì xảy ra nữa thì tôi chẳng nhớ rõ nữa. Chỉ nhớ chúng nó sợ quá phải gọi chú bảo vệ chở tôi đi bệnh viện ngay hôm đó. Làm cho chúng nó một phen hú vía. Ấy vậy mà mình thấy không buồn nữa. Đỡ tủi thân ở cái Sài Gòn này. Nhớ lúc tôi bán xôi mà bán ế chúng nó trưa không ăn cơm mà ăn xôi của tôi. Thấy tội lắm tuy không đứa nào nói ra chứ thương thì có thương lắm. Từ khi bán xôi là tôi cũng có cái biệt danh “ Cô bán xôi”. Cái tên này do mấy chú bảo vệ đặt. Riết rồi chết cái tên thiệt luôn. Mỗi khi ức chế đủ thứ chuyện từ trong phòng đến chuyện trường học chúng tôi kéo nhau ra ngoài ghé đá ngòi. Nói đủ thứ chuyện trên đời. Tám với nhau đến hết chán rồi lại rủ nhau ra quán chè. Sinh viên chúng tôi là vậy đấy nhin ăn nhin uống chứ không nhin nói được. Bây giờ tôi đã là sinh viên năm cuối rồi. Chỉ còn 1 năm ở kí túc xá, lòng tôi buồn chỉ muốn quay lại cái thời gian đầu tiên đặt chân đến kí túc xá này. Những bộn bề của một cuộc sống mới chắc sẽ làm tôi quên kí túc xá thân thương này và cả tụi nó nữa. Thương lắm ba chữ “ Kí Túc Xá”. Cảm xúc và những kỉ niệm sẽ còn mãi trong trái tim tôi. Cảm ơn cuộc sống. Cảm ơn mọi thứ. Cảm ơn các cô và các chú bảo vệ đã cho tôi cảm giác gia đình. Những kỉ niệm thời sinh viên thật đẹp. Mong là các bạn đã và sắp ở kí túc xá. Cũng sẽ có một niềm vui riêng cho bản thân mình.